

Ejendommene og beskatte den Ejendoms-værdi, som paa den Maade udfindes. Der skal for Tiendeafløsningen betales 30 Øre pr. 1,000 Kr. Ejendomsværdi. Hvis man nu vil anstille en Sammenligning med det foreliggende Forslag, og jeg vil da anslaa en dansk Tønde Hartkorn til en Værdi af 5,000 Kr., saa vil, naar vi regne Tiendebyrden til 20 Kr. pr. Tønde Hartkorn, det foreliggende Forslag kun betyde, at man i Stedet for at betale Tienden med 20 Kr. pr. 5,000 Kr. Ejendomsværdi, vil, ved at afløse den og faa Statsgæld i Stedet, komme til at betale 14 Kr. 40 Øre pr. 5,000 Kr. Ejendomsværdi, men i Sverige betaler man 30 Øre pr. 1,000 Kr. Ejendomsværdi, hvilket pr. Tønde Hartkornsværdi à 5,000 Kr. er 1½ Kr. Forskellen er altsaa, at man i Danmark betaler 14 Kr. 40 Øre, medens man i Sverige kun betaler 1 Kr. 50 Øre for samme Ejendomsværdi. Det vil heraf ses, at det er et ganske overordentlig mere vidtrækkende Forslag, man er kommen frem med i Sverige, og som man vel at mærke har faaet gennemført paa et Tidspunkt, da vi her laa og disputerede om en Afløsning, der er langt mindre fordelagtig end den svenske.

De Argumenter, man jævnlig hører fremført herhjemme, naar Talen er om at ophæve vore forældede Hartkornsskatter, ere, at de ere saa gamle, at de ere gaaede over i Ejendomsværdien som Prioriteter og derfor ikke bør røres. Dette er fremført ofte. Det er fremført af den højtærede Landbrugsminister saavel som — saa vidt jeg ved — af den højtærede Finansminister, og den samme Mening er i Dag kommen til Orde fra enkelte Medlemmer, af dette høje Ting. Jeg forstaar ikke, at man vil blive ved at opholde sig ved en saadan Talemaade, for det er kun en Talemaade, at Skatterne ere gaaede op i Ejendomsværdien og derfor ikke maa røres. Argumentet er for længe siden underkendt af en saadan Autoritet paa det finansvidenskabelige Omraade som Professor Falbe-Hansen. Hvis Formanden tillader det, vil jeg tillade mig at oplæse, hvad han siger om den Ting i sin „Finansvidenskab“. Han siger nemlig følgende: „Nedskrivningen af den svenske Grundskat er navnlig af Interesse, fordi den er et eklatant Brud med den gamle Teori om, at Grundskatterne gaa op i Ejendomsværdierne som Prioriteter i disse, thi de svenske Grundskatter høre til Europas ældste og vare saa fuldstændigt som nogen gaaede op i Ejendomsværdierne, og dog ophævede man dem“. Professor Falbe-Hansen underkender alt-

saa det Argument aldeles, at Grundskatterne ere gaaede op i Ejendomsværdien og derfor ikke kunne ophæves. For øvrigt behøver man slet ikke at gaa til Sverige for at hente Bevis for dette; thi man har her i Landet Masser af Beviser for, at man for lang, lang Tid siden har brudt med denne Teori. Jeg skal saaledes tillade mig at henvise til, at man i 1822 eftergav 400,000 Rigsdaler af den meget gamle Gammelskat, og dette blev man ved med indtil 1850, da man tog noget af den op igen. Dette er dog ganske sikkert et Brud med Teorien om, at man ikke kunde ophæve Gammelskatten. Et andet Bevis har man fra den ny Matrikel, den Gang man ganske vilkaarligt tog Gammelskatten og delte den og lagde en Del af den under Navn af Nyskat over paa det ny Hartkorn. Derved fik en Del Hartkornsejere en betydelig Skatteforhøjelse og andre en væsentlig Nedsættelse. Dette var ogsaa et Brud med Teorien, at Hartkornsskatterne ikke kunde forandres. Et tredje Bevis har man fra 1850, da man forandrede en Række meget gamle Skatter, hvoraf nogle skrev sig helt tilbage fra Middelalderen, og gav dem et nyt Navn. Dette maa sikkert ogsaa siges at være et Brud med Teorien. Jeg vil endelig som det mest slaaende Bevis nævne, at man i 1868 forhøjede selve Landskatten, den Landskat, som siges at være uangribelig, fordi den er saa gammel. Naar man altsaa kan forhøje Landskatten uden at gøre sig Betænkeligheder, saa maa vi ogsaa kunne nedsætte disse Skatter, uden at foregribe noget. Det gaar ikke an at paastaa, at en Skat en uangribelig, naar det gælder om at slaa af, medens man derimod udmærket godt kan angribe den, naar det gælder om at lægge paa. Jeg mener altsaa, at det Argument, at man ikke kunde ophæve Tienden, fordi den er saa gammel og er gaaet over i Ejendommen som en Prioritet, kan man se bort fra, baade ifølge Professor Falbe Hansens Udtalelser og ifølge de Eksempler, jeg har anført fra vort eget Land.

Vi kunne altsaa nøjes med at holde os til de andre to Indvendinger, der blive tilbage, nemlig det finansielle Synspunkt og det rene og skære Retfærdighedshensyn. Hvad det finansielle Hensyn angaar, ser jeg ikke, det kan volde den allerringeste Betænkelighed; thi kan Statskassen ikke overkomme med de forhaandenværende Midler at udrede sit Bidrag til Afløsningen, have vi jo det mest udmærkede Middel liggende for os, nemlig Indkomstskatten. Alle andre Lande have taget denne i Brug,